

gerer Tinget — jeg var nær ved at sige: regerer Landet, men det har man vel ikke Lov til at sige, skønt der jo er adskilligt, der tyder derpaa? Vi have saa abnorme Tilstande, at vi have et Finansudvalg, hvor en Gruppe, der tæller 25 Medlemmer i Tinget, har 4 Medlemmer, og disse 4 beklæde alle Tillidsposterne i Finansudvalget, og vi have en Gruppe paa 25 Medlemmer, som — ganske vist støttet af det gamle Højre — har besat Formandspladsen i Tinget og i alt Fald den ene Viceformandsplads og saaledes paa ny vist sin Magtfulde. Det er altsaa det, som i alt Fald tilhyneladende regerer os. Under disse Forhold, naar dette Flertal gennem sin betroede Fører, der er Ordfører i denne Sag, udtaler et „vi kunne ikke“, forstaar jeg ikke, hvad det er for en Magt, der hindrer dem i at gøre noget andet. Derfor er det, jeg tillader mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Ordfører: Hvad er det for en Magt, der hindrer dem i at gøre noget andet, der har hindret dem i i alt Fald at søge Tilslutning ogsaa fra andre Medlemmer her i Tinget, saa at en saa vigtig Sag som denne dog kunde gennemføres med et noget større Flertal end een over Halvdelen af Tingets Medlemmer? Jeg tror, at det vilde have Betydning. Den ærede Ordfører hører jo til dem, der ønske No i Landet, der ønske, at vi skulle komme ind i roligere Tilstande. Den ærede Ordfører har jo udtalt, at en af hans Bestræbelser ved Forliget var at komme ind i saadanne Tilstande, men skal det ske, tror jeg ganske vist, at det gælder om, at Grundlaget for det politiske Liv er et Grundlag, hvorom de forskellige Partier ere nogenlunde enige. Jeg tror derfor, at naar man virkelig ønsker en roligere Udvikling, skulde man søge i en Sag som denne at skaffe sig Tilslutning fra et noget større Flertal her i Tinget end det, som den ærede Ordfører nu staar som Repræsentant og Ordfører for. — Den ærede Ordfører rettede et meget skarpt Angreb paa det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) og som derved ogsaa ind paa, at dette ærede Medlem har trukket sig tilbage fra sin Stilling som Formand. Skønt det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds jo allerede har paa sine Begne fyldestgørende afvist det Angreb, som den ærede Ordfører rettede imod ham i denne Anledning, tror jeg dog som en af dem, der have været med til Gang efter Gang at stemme paa det ærede Medlem ved Valg af Formand her i Tinget, at maatte gøre en Bemærkning i samme Anledning, og jeg kan ikke sige andet end, at Forholdet har ogsaa

i saa Henseende været abnormt og vidner om de temmelig abnorme politiske Tilstande, under hvilke vi leve, idet nemlig Oppositionen her i Tinget, 45 Mand, da de ved denne Samlings Begyndelse stemte, som de stemte, ved Besættelsen af disse Pladser, ikke kunde gaa ud fra andet, end at det Flertal, der havde samlet sig om en saa stor politisk Begivenhed som Forliget — den meget ærede Ordfører har jo i Dag paa ny accentueret, hvor stor en Sag det var, hvor stort det navnlig var i Forhold til det, som vi nu staa og forhandle om — maatte meget let kunde enes om at tage Sedelsen af dette Tings Forhandlinger i sin Haand. Det kunde ikke et Øjeblik falde os ind, at de vilde vælte et saadant Ansvar fra sig og over paa Mindretallet. Vi have ganske naturligt benyttet vore Stemmer til at stemme paa de Mænd, vi have Tillid til, og vi have gjort det saa længe, indtil Flertallet mente, at det nu selv burde overtage Ansvarret. Men jeg forstaar saa meget godt, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds finder, at der er Grænser for, hvor langt man bør drive et saadant Spil, at der er Grænser for, hvor langt man skal give Flertallet i Tinget Lov til at vælte et saadant Ansvar fra sig. Jeg tror, at den forhenværende Formand har valgt et særdeles godt betegnende og politisk rigtigt Tidspunkt til at accentuere, at nu burde det være forbi, nu burde Flertallet fuldt ud tage Ansvarret for sine Handlinger. Men det er ogsaa for overhovedet at saa Klarhed over, hvor det egentlig er, at Ansvarret ligger, Ansvarret for at vi komme til staa i denne Sag, som vi staa, saaledes at vi ikke naa en bedre Løsning; at jeg retter det Spørgsmaal til den ærede Ordfører, som jeg før nævnte. Vi skulle nemlig mindes, at vi have her i Landet i mange Aar levet under politiske Tilstande, hvor Afgørelsen af, hvad der skete, blev taget andetsteds, hvor den blev taget paa Møder, som det der netop er blevet afholdt i disse Dage, paa de berømte Terminsmøder, fra hvilke det Valgsprog eller den Parole i sin Tid udgik: Med eller uden Loven! Der er det i Virkeligheden, at Afgørelserne i en lang Række ere tagne om, hvad der vilde blive og faktisk allerede er gennemført her i Landet. Det kan derfor ikke være os ligegyldigt, naar vi her i Tinget høre Ordføreren for Flertallet motivere sin Stilling i en Sag med et: vi kunne ikke andet, thi derved antyder man, at Ansvarret er ved at blive taget bort fra de Steder, fra de Myndigheder, som Grundloven har anvist, og lagt over paa et andet Sted. Man kunde ogsaa tænke sig den Menlighed,